

מוסף רש"י

יבאלנו. כתיב: נמכר לעבד כוכבים בני קרובים ומשמע מיעוטא (קדושין כא.). מקרא נדרש. כסמיכת הפרשנות ואפ"פ שאלן היקף מפורש בלן (ב"מ צה.). מאן חכמים. כלומר תאן יניהו ומאי טעמייהו (גיטין כב.).

טו:

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

מסורת הש"ס

א) [לפמ"ש מוס' חולין כב. ד"ה שיכול וכו' נראה דל"ג שלם מיטת הללו והלא דין הוא,] ב) [למקן כה ע"א בטה"ע, ע"ש,] ד) מ"כ פרשה בדר סמי פרק ט פסיקתא פ' צהר סיני, ס) ג"א ור"ע וכן הוא בנתי" ופי' מהרש"א על מוס' ד"ה ודבי יוסי הגלילי, ו) שבת לב: ב"מ ז'ה, ר"ה ט: ונחמס בד: (מנחות יט. חולין קמ:), ז) [נעידותן פנ. ונע"ג,] ח) [ויקרא כה, גג,] ט) [נדלעיל יד ע"ג,] י) [נדפסיר: מנמכר, וכל'ל,] ס) [נעיל כעמוד א'], ז) [נדלקמן כ"ט ע"ג,] ח) [למקן י" ע"ג,] ט) [רש"א ונדפסיר: וכוין,] ונדל"ל, ט) [ויקרא כה, ג,]

תורה אור השלם

1. ואם לא יגאל באלה ויקרא בשנת היובל הוא ויקרא עמו: ויקרא כה נד ויקרא או בן דודו יגאלנו או משאר בשרו ממשפחתו יגאלנו או הש"גה דר' ונגאל: ויקרא כה מט

נציון הש"ס

גב' דא"ק יגאלנו לזה ולא לאחרי. ע' יוחנן מ ע"ב מד"ה ועשהו תפלת: תובס' ד"ה אביר וכו' דלא בתיב בקרא בהדיא. ויחולא מה ברבות כל ע"א גרסינן: שס:

הנהרות הב"ח

א) גב' יגאלנו זו גאולה קרובים י"ו זו גאולה עמו:

מוסף תוספות

א. [שחרר] השתא מיעוטו במבילה דנמכר לגוי אינו יוצא בשש. מוס' הל"ש.

ואם לא יגאל באלה. נמכר לעבד כוכבים כתיב: באלה. בקרובים דכתיב לעיל מיניה או דודו וגו': ומה מי שאינו נגאל באלה. נמכר לישראל לא כתיב ביה גאולה קרובים דלא נפקא לן (לעיל דף ד:). מוהפדה אלא גאולה עממה: ינלף שפיר שפיר. גאולה קרובים נמכר לישראל מנמכר לעבד כוכבים דנמכר לעבד כוכבים נמי כתיב כשכיר שנה בשנה יהיה עמו: דפליגי עליה דרבי. ואמרי דנמכר לעבד כוכבים יוצא לשש: ר' יוסי הגלילי כו'. דמפיק האי באלה לדרשה אחרית: באלה נשיחרור. גאולה קרובים אינו משמעבד להם: ויאל בשנה היוצא מזהו אחר שיגאלו מן העבד כוכבים אלמא גאלו שאר כל אדם משמעבד לו: ונגאל זו גאולה אחרים. ולימדה שכל אדם בישראל גאלו מיד העבד כוכבים ואין העבד כוכבים יכול לעבד עליו ובעבד כוכבים שחמס ידיו הכתוב מדבר: ר' יוסי סבר מקרא נדרש לפניו. גאולה עמו פשיטא לן דהויא לשחרור והיא מלמדת על שאר גאולות לר' יוסי אינה מלמדת אלא על גאולת קרובים שהיא לפנייה ומקרא הנדרש ללמד נדרש ללמד על שלפניו ככתוב למעלה הימנו: שזי גאולת קרובים אגאולה עמו. ללמד הימנו לפי שמלמד על שלפניו הילכך גאולת קרובים למדו מגאולת עמו הכתובה אחריה: [נאחרי]. הכתובה למטה הימנו הילכך גאולת עמו מלמדת על גאולת אחרים אלמא למדו גאולת אחרים מגאולת עמו: ס"א כו'. אבל השמא דכתיב באלה לומר שיש חילוק בין אלה לאחרים למד דכתיב ליה ולמד דכתיב ליה: אי הכי דבעלמא נדרש לפניו ולאחריי והכא משום דכתיב באלה הוא הדר קושא לרובותיה דר"ע היכי משמעט שעבוד דויאל בשנת היובל אקרוצים: אלא בסברא פליגי. כלומר אי פשיטא לן דהאי באלה אקרוצים קאי על כרחי שעבוד דויאל בשנת היובל אלאחרים משמעט אלא בסברא פליגי אי האי באלה אקרוצים קאי או אלאחרים קאי דהא אחרים נמי בזהווא קרא כתיב: ר' יוסי הגלילי סבר מסתברא. אחרים לשעבוד דהאי באלה אקרוצים קאי על כרחי שעבוד דויאל בשנת היובל אלאחרים קאי ושעבוד דויאל ציובל אקרוצים קאי דאי אמרת כו': ור"ע סבר מסתברא. אחרים לשעבוד דהאי באלה אקרוצים קאי דהא אחרים נמי בזהווא קרא כתיב: ר' יוסי הגלילי סבר מסתברא גאולת אחרים לשיעבוד דאי אמרת לשחרור הוו מימנעי ולא פרקי ליה ור"ע סבר מסתברא גאולת קרובים לשיעבוד דאי אמרת לשחרור כל יומא ויומא אול ומזבין נפשיה א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן זו דברי רבי יוסי הגלילי ור"ע אבל חכ"א דהכל לשחרור מאן חכמים רבי היא דמפיק ליה להאי באלה לדרשה אחריתא ובמקרא נדרש בין לפניו ובין לאחריו ורבי האי ויצא בשנת היובל מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדתניא ויצא בשנת היובל בעובד

אמאי קאמר ומה מי שאינו נגאל באלה נילף שכיר שכיר. פירוש שיהא מוכר עמו לישראל נגאל באלה וא"ת כי נמי לא ילפינן שכיר לומר שיהא מוכר עמו לישראל נגאל באלה מנמכר לעבד כוכבים מ"מ נילף מוכר תשיג ו"י מוסקף על ענין ראשון וילמד מוכר עמו לישראל נגאל באלה מנמכר לעבד כוכבים ויש לומר דעביד ק"ו ממכרוהו צ"ד שאינו כתוב למעלה ב נמכר לעבד כוכבים וא"ת היכי תסק אדעתין דנילף מכרוהו צ"ד מנמכר לעבד כוכבים צ"ש דשכיר שכיר הא אמרת דסברא לומר גבי מכרוהו צ"ד דליקנסיה משום דעבד איסורא וי"ל דבזר דגלי קרא לעיל שיוצא ציובל אע"ג דעבד איסורא דמפסרס הוה צעי למילף שכיר שכיר שיגאל באלה אי לאו הוה קרא וא"ת אכתי היכי צעי למילף שכיר שכיר שיגאל באלה מנמכר לעבד כוכבים מה נמכר לעבד כוכבים דין הוא שיגאל באלה כפי שלא יטמע בין העובדי כוכבים וי"ל דהאי סברא שלא יטמע אינה כתובה ואין לסמור מהך סברא: אמר קרא יגאלנו. הקשה ה"ר מאיר למאי דס"ר דלא ידעינן מיעוטא האי יגאלנו אמאי לא יליף ק"ו ממכרוהו צ"ד יהיה נגאל באלה ומה נמכר לעבד כוכבים שאינו נגאל בשש נגאל באלה מכרוהו צ"ד שנגאל בשש אינו דין שיגאל באלה ותיזן דליכא למיפך מה נמכר לעבד כוכבים שכן יוצא במיתת האדון ולכן דין הוא שיגאל באלה תאמר נמכר לישראל שאינו יוצא במיתת האדון שהרי עובד את הבן ולכן דין הוא שלא יגאל באלה ומ"מ קשה דהא אמה עבדיה מנינו למילף מהאי ק"ו דנמכר לעבד כוכבים שהרי אינה עובדת לא את הבן ולא את הבת והדר נילף ע"ע הנמכר לישראל מהקישא דעבדי לעבדיה ומהר"י תירך דאי לא יגאלנו ה"א נמכר לישראל נמי נגאל באלה וה"פ ומה מי שאינו נגאל באלה פירוש דלא כתיב בקרא בזהווא שיגאל באלה נגאל בשש נמכר לעבד כוכבים דכתיב בזהווא בקרא שנגאל באלה אינו דין שיגאל בשש וה"נ אמרינן בפרק השוכר את הפועלים (ב"מ דף פח:) דעבי למימר דשור אוכל אפילו במחזור מק"ו מאדם ומה אדם שאינו אוכל בתלוש אוכל במחזור שור שאוכל בתלוש אינו דין שאוכל במחזור אלמא עביד ק"ו מאדם שאינו אוכל בתלוש אע"פ שאלת הוא שאוכל אף בתלוש אלא ה"פ שאלת שאלת אוכל בתלוש כדפי' הכא: ומה מי שאינו נגאל באלה יוצא בשש כו'. ואם תאמר שדה אחוזה יוכית שנגאלת באלה ואינה נגאלת בשש אף אי אביא נמכר לעבד כוכבים דה"נ למיפך מה לעדה שכן אינה יוצאה במיתת האדון להכי אינה יוצאה בשש תאמר נמכר לעבד כוכבים שיוצא במיתת האדון על כן דין הוא שיוצא בשש: ורבי יוסי הגלילי מדי א"א [באחר] בתיב. נראה דלא גרס ליה דפשיטא דקרא הכי הוא ועוד דבמקנה לא מתרנא ההיא קשיא בין לר' יוסי הגלילי בין לר"ע וברוב ספרים אינו ולספרים דגרסי ליה נראה להר"מ דהכי פירשו מדי אלא [באחר] כתיב כיון דלא איירי כלל אלא מקרובים מנליה לר' יוסי הגלילי דבשאר כל אדם לשעבוד דילמא קרובים מנזו למפרקיה אבל אחרים לא מנזו למפרקיה אפילו לשעבוד ובהי מתרנא שפיר אמסקנא דמיירי קרא נמי אגאולת רחוקים וא"כ פשיטא דקרא הכי הוא למד דכתיב ליה ולמד דכתיב ליה: א"א בסברא קמיפליגי. פי' בקוטרס אי פשיטא לן דהאי באלה אקרוצים קאי ע"כ שעבוד דויאל בשנת היובל אלאחרים משמעט דקאמר ר' יוסי הגלילי משום דמניא להקשות לר"ע מדי אלא באלה כתיב אלא בסברא פליגי אי האי באלה אקרוצים קאי או אלאחרים קאי דהא אחרים נמי כתיב בזהווא קרא ר' יוסי סבר באלה אלו קרובים ור"ע סבר באלה אלו אחרים והקשה רבי ברוך כיון דכתיב ליה לר"ע דהאי באלה אלו אחרים ונשחרור היכי קאמר לעיל ר"ע באלה לשעבוד אדרבה ה"ל למימר באלה היינו אחרים לשחרור ויש לומר לדברי ר' יוסי הגלילי קאמר כלומר מה שאלת קורא באלה דהיינו קרובים לשעבוד: ורבי האי ויצא בשנת היובל מאי עביד ליה. לא צעי למאי תאם דהא מיבעי ליה שאינו יוצא מתחת יד עובד כוכבים עד היובל אלא הכי צעי אמאי נקט בשנת היובל והא כתיב בקרא אחריתא עד שנת היובל:

(א) דנה מ"ו, ע"ז, ט' (נ"ל לה). (ע"כ"ל, א) (נ"ל מוס' ימנות פד: ד"ה אלא לאו מוס' מכות כט. סד"ה ועל הטומת ומוס' זמנים פד: ד"ה הן ומוס' צנועות לג: ד"ה ואלו נאמרים ומוספות שם מד: ד"ה כל הנשענין וע' הטוב מוס' שנת עט: ד"ה מפר אמת, ד) (לקמן מ, ט) (מכות מג. מ"ז פרשת צהר פרשה ו, ו) פי גאון יוד קרת שם עיר כהה"א דפ' סדר תעניות כג: א"ר יוסי דמן יוד קרת, ו) נכחמ"י: א"ל אבי. כדפורי: אמר אבי, ופ"ן רק אבי מירק לקושא. ובי' לפי פירוש הגאון שהוצא במספר' על יו"ד קרת, ועי' שלני' ולפניו ע"פ הרשב"א (ח) ודברים טו, ד"ל, ט) (וגליל טו ע"א, ו) (מסכת עדים פ"ב ע"ש, ט) ספרי פ"ב דלא פ"ס קמח, ו) ויש להוסיף: מעניקין לו. (רש"י, ט) (נדפדרי: ו) (וסם ד"ה חגל, ט) ונע"י מוס' ימנות כג: ד"ה למשנות בתה שרמתי שם על דל"ו, ע) ואל"ל מכל מקום. (רש"י, ט) (מכות מז ע"א).

נצ"יו הש"ס

תוס' ד"ה ודא וכו' הלה עוקרת את המקרא. עין רש"י במדיוס פרק ז דמולין דף נג ד"ה וזמיה ויעין כמיות דף ק ע"ב כרש"י ד"ה אהיט מי ארבעה:

הגהות הב"ח

(א) גמ' באלה מהן לפי שאין:

מוסף תוספות

א. כיון דלאו חומרא דכתיבא בתורה היא אלא מסבא בעלמא הוא דפריקין היא גופא בננים בקי' (לגליל ה' מוס' ד"ה שכן פודים). מוס' הא"ש. ב. דהא ק"ו לאו מסמכין אמיתת ארון הוא עיקרו אלא מאב לארון. רמב"ן ועי' ריטב"א. ג. שגוף אחר הוא. מוס' הא"ש. ד. אבל מיתה שאין כאן שיעור הגוף אע"פ שמוציאה מרשות אב אינו ברין שיוציאה מרשות ארון. שם. וע"ע רמב"ן (רש"י). ה. מפורט עונשין לחיוב עונשין. מוס' הא"ש. ו. מיתת האב שמוציאה בעלמא מרשות אב תוציא כאן מרשות ארון. שם. ז. פריכא כל דהו היא ולא נוכל למילף במה הצד. מוס' ט"ו. ח. מה אמה מעשה ידיה לרבה אף בת מעשה ידיה לאביה. מוס' מכות מג. ד"ה מגיד.

למטה. אם הביאה לפני זמנה אין סימנין: ה"ג להא מתניתא בפרק יולא דופן כן פשע שנים שהציא שפי שערוס שומא מנן ט' שנים ויוס אחד עד י"ג שנה ויוס אחד ועודו כז שומא רבי יוסי בר' יהודה אומר סימן כן י"ג שנה ויוס אחד דברי הכל סימן. והתספריך) ליהבדהאמאי נקט י"ג ולא נקט י"ז ומתוך לה: כן

ט' שנים. הכל מודים שומא: מנן פשע ועד כן י"ג שנה ועודו כז. כשהגיע ל"ז ולא נשרו פלוגמא אבל אם נשרו קודם י"ז לא פליג ר' יוסי דליגלאי מילתא דלאו סימן היו ומנן י"ג שנים ויוס אחד מודו רבנן דהוי סימן ואפילו נשרו: שומא. ורוא"ה בלע"ז ודרכה לנמח זה שער אלמא המציאה קודם תשע אינו סימן ויש לה קצבה למטה: ד' מעניקים להם. מנאי פליגי לקמן איכא למ"ד בורה ויולא בגרעון כסף אין מעניקים לו ואיכא למ"ד יולא בגרעון כסף מעניקים לו לפיכך קצב בהן ר' שמעון מנין ארבעה ואין בורה וגרעון אחד מהן וקס"ד השמא שהן היולא בשש שנים והיולא ציובל וגרעע שיולא במיתת ארון וסימנין דלמנה העבריה: שלום מהן בא"ש. שנים ויובל ומיתת ארון דגרעע ושלום בשש שנים ויובל וסימנין: ואין רזיעה באשה. ולקמיה פריך בלא רזיעה נמי אמה העבריה יולאת במיתת הארון: כדכר ספרא.

דיש לה קצבה למטה: מוספ ארון. לא קמיי דבני ד' שנים ויובל הפוגע עוקר: שש: ויובל של רזיעה. ויובל המוילא את הנרעע. והני תפוש' דיובל כל חד חשיב בלפי נפשיה: פ"ג מספכרא. דמיתת ארון לא קמיי בה: ואם אישא. דמנא מיתת הארון ומתמי יובלי כמד חשיב לכו הא איתא נמי בלשה ומאי ניהו דקאמר אין רזיעה בלשה דבאל רזיעה נמי הוו בה ארבעה ענק: ואין לרעה. במציאתה אלל שזר צטלה כמה שצטלה ממלכתמה כשהגבהמה. ולקמיה פריך ענק ע"ע לעלמו פשיטא: הא דנפקא בסימנים. ואכזה קיים הוו דלכ: והא דנפקא במיתס האב דהואיל דליתיה ללכ זכיה איחי צענק: וזוס כסו. זכות שוכלה לו מורה בשבח כמו: יו"ד קרס. יו"ד שהא קטנה עשאה עיר גדולה כלומר האריך משנתו חס: ולא לצעל חוטב. ומדסכיראל לן כרזי נתן אמת לו אפקיס כדפרישית לעיל (דף טו). אלל מעניקין לכן כו'. ולקמן ילפינן כולהו לטעמיהו: אלא ליולא בשש. דהענק דדידיה כמיז: פשלחנו ווי פשלחנו. מרי זימני משלחנו ולרבות שאר שילוחין להענק: שאין שילוחו מעמך. מדעתך אלל מאליה: ששילוחו מעמך. שיהא מקבל גרעון ומשלחו: השלמה צעי. להשלים שש ולאחר השלמה הרי הוא כיוולא בשנים ויעניקוה: יכול

שלשה באיש וג' באשה ואי אתה יכול לומר ארבעה באחד מהן לפי שאין סימנין באיש ורזיעה באשה מנה"מ דת"ר יכול לא יהו מעניקים אלא ליוצא בשש מנין לרבות יוצא ביובל ובמיתת הארון ואמה העבריה בסימנין ת"ל תשלחנו וכי תשלחנו יכול שאני מרבה בורה ויוצא בגרעון כסף ת"ל וכי תשלחנו חפשי מעמך מי ששילוחו מעמך יוצא בורה כסף שאין שילוחו מעמך רמ"א בורה אין מעניקין לו דאין שילוחו מעמך אבל יוצא בגרעון כסף ששילוחו מעמך בעי דתניא מנין לבורח ששחיב להשלים ת"ל שש שנים יעבר

והא ארבעה קתני. נראה דדייק מהא דקמיי ואי אתה יכול לומר ארבעה באחד מהן ומשמע דנחית לפרושי כולהו וליכא למימר דדייק מדקמיי ארבעה מעניקים להן דהא אמר בפ"ג דסוטה (דף נז. ו) תנא ושייר אע"ג דמנא מניינא גבי הא דלמרינן גמ' מקומות הלכה עוקרת את המקרא: מהא דלמרינן

שבן נשתנה הגוף. ואם תאמר מכל"ס הני איכא למידק ק"ו ומה סימנין שש"פ שנשתנה הגוף אינו מוילא מרשות אב ואפ"ה מוילא מרשות ארון מיתה שש"פ שלא נשתנה הגוף מוילא מרשות אב אינו דין שמוילא מרשות ארון וי"ל דודאי גבי ארון שייך לומר שניו הגוף גורס הולאה משום דלון זה הגוף שקנה"ל אבל גבי אב לא שייך טעם דשניו הגוף דלעולם הוא אכזה אחר השניו כמו קודם השינוי וא"ת נעשה ק"ו משנים ויובל שאין מוילאין מרשות אב ומוילאין מרשות ארון מיתת אב שמוילא מרשות אב אינו דין וכו' וכ"ת מה לשנים ויובל שכן מוילאין בע"ע תאמר במיתת אב וכו' סימנין יוכיחו וי"ל דאיכא למפריך מה לסמינן שכן נשתנה הגוף וא"ת מיתי מצניייהו דמאי אמרת מה לסמינים שכן נשתנה הגוף שנים ויובל יוכיחו מה לשנים ויובל שכן מוילאין בע"ע סימנין יוכיחו וזמר הדין לא ראי זה כו' הלא השווה צבאן שמוילאין צעלמא שנים ויובל בע"ע וסימנין נמי מוילאין צעלמא שש"פ מוילאין הא"ש מדי קטנות ומוילאין כאן אף אי אומר כו' וי"ל דאיכא למיפריך מה להלך השווה צבאן שמוילאין מעבדות תאמר במיתת האב שלא מנינו שמוילא מעבדות ואע"ג דהיא גופא צעי למילף מ"מ כל כמה דלא ילפינן פירכא היא וא"ת נעשה ק"ו ממיתת ארון שאינה מוילא מרשות אב שאם ממ ארון צעודה קטנה חוזרת לרשות אב עד גירות מוילא מרשות ארון מיתת אב שמוילא מרשות אב אינו דין וכו' וי"ל מה למיתת ארון שכן מוילא בגרעע תאמר במיתת אב וכו':

והתנחלתם אותם לבניהם אחריכם מבאן שאין אדם מוריש בו. הר"ר יהודה מקוריב"ל הקשה למה לי והתנחלתם שאין מוריש זכות כמו לבנו פשיטא דמייכא נפקא לן (כמויות דף מו:) דמשעה הצת לאכ מללמה"ל ואמה גופה אינו יכול להוריש לבנו כדדייק לקמן (דף פ:) דלמה אינה עוזדת לא את הכן ולא את הבת וי"ל ה"מ גדולה הוא דנפקא לן מללמה אבל קטנה לא נפקא מללמה אלא מסכרל דהשמא זנוני מוצין לה וכו' ולהכי אלטריר והמנחלתם: אמה

אין מעניקין לו ויוצא בגרעון כסף מוילאין כסף ארבעה באחד מהן לפי שאין סימנין באיש ורזיעה באשה וג' באשה ואי אתה יכול לומר ארבעה באחד מהן לפי שאין סימנין באיש ורזיעה באשה מנה"מ דת"ר יכול לא יהו מעניקים אלא ליוצא בשש מנין לרבות יוצא ביובל ובמיתת הארון ואמה העבריה בסימנין ת"ל תשלחנו וכי תשלחנו יכול שאני מרבה בורה ויוצא בגרעון כסף ת"ל וכי תשלחנו חפשי מעמך מי ששילוחו מעמך יוצא בורה כסף שאין שילוחו מעמך רמ"א בורה אין מעניקין לו דאין שילוחו מעמך אבל יוצא בגרעון כסף ששילוחו מעמך בעי דתניא מנין לבורח ששחיב להשלים ת"ל שש שנים יעבר

קנה א מ"י פ"ב מהל' אמות הלכה יח סמג ע"ש נ' טושיע ארבע ס' קנע ספיק' ו' וסומן קנע ספיק' יד: קנו ב מ"י פ"ב מהל' עבדים הל' יד: קנו ג ד ה ו ז מ"י שם קנש ב מ"י שם פ"ב הלכה טו סמג עשין פד: קנת ה מ"י שם הל' יד: קנש ב מ"י שם פ"ב הלכה ד סמג עשין פג:

תורה אור השלם

1. והתנחלתם אתם לבניהם אחריכם לרשת אתהו לעלם בהם תעברו ובאחיכם בני ישראל איש באחיו לא תרדהו בו בפרק: ויקרא כו מה 2. בי ימור לך אחיך העברי או העבריה ועבדך שש שנים ובשנה השביעת תשלחנו חפשי מעמך: דברים טו יב 3. וכי תשלחנו חפשי מעמך לא תשלחנו ריקם: דברים טו יג 4. בי תקנה עבד עברי שש שנים יעברו ובשבעת יצא לחפשי חנם: שמות כא ב

עין רש"י

ורוא"ה. יבול.

מוסף רש"י

והא אלו קתני. דמשמע דוקא (תשנית ד.). והתנחלתם אותם. עדים כעניס (מכותות טג.). זכות בתו. זכות שוכמה לו מורה כנחו (שם). לו ולא לבעל חובו. לון הארון מחזיר להגבות הענקין לצעל חווי משום דס"ל צעלמא כרזי נתן דלמרי תנוסה בחזרו מנה וחזרו בחזרו מוילאין מזה וזמנין דהא אלטריר למשתי העקק מהו דינא (רע"ל טו.).

תוס' ר"י חוקן

שזר בטלה. כמשכבהת מציאה. דליתיה לאב. שלא הספיק לגבות עד שמת. שילוחו. דכתיב וכי תשלחנו חפשי ממנך לא תשלחנו ריקם. [בורח] השלמה [בנין]. שישלים כמה שבורח ותבטל.

עין משפט
נר מצוה

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות